

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keverberg 54, Amsterdam-Z.

Opggericht 1 januari 1881

MARKANTE FACETTEN

Repercussies naar aanleiding van het rapport van de staatscommissie-De Vreeze (I)

door A. P. N. de Groot, arts, voorzitter
Vereniging tegen de Kwakzalverij

VAN HET DRIETAL voordrachten, uitgezonden als onderdeel van het radio-programma DELTA, werd in het februari-nummer van ons Maandblad de woordelijke tekst gepubliceerd.

Hoe summier deze redevoeringen ook moesten worden gehouden, er kwamen toch zodanig belangrijke opmerkingen in voor, dat een nadere bespreking ervan niet achterwege mag blijven.

Dat moge dan in dit artikel en in latere punt-punts-gewijze beschouwingen geschieden. Onze bewijsvoering zal — evenals overige steeds geschiedt — worden gelardeerd met onloochenbare, authentieke feiten.

I

In zijn nadere toelichting over het standpunt van de Staatscommissie Medische Beroepsuitoefening — ook wel aangeduid als Staatscommissie—de Vreeze, merkte haar voorzitter, Prof. Mr. J. Th. M. de Vreeze, onder meer op:

„In feite is er een wet, die niet werkt en dan moet je je afvragen: is het dan niet nodig die wet te veranderen?”

HOE SERIEUS DE Staatscommissie haar taak ter modernisering van de Medische Beroepsuitoefening ook moge hebben opgevat, deze vraagstelling geeft blijk op het punt van redresseren van een — uit de hand gelopen — regeling niet die **zorgvuldigheid** te hebben betracht, die, ter sanering ervan, noodzakelijk moet worden geacht.

Om tot dit laatste te komen zou in de eerste plaats moeten worden nagegaan welke de **oorzaken** zijn geweest, die hebben geleid tot deze onverkwikkelijke situatie. Mocht, na **uitbanning van deze oorzakelijkheden**, blijken, dat daardoor de chaos niet — of onvoldoende — zou zijn verbeterd, dan pas zou, in de tweede plaats,

mogen worden overwogen of wellicht door wetswijziging het beoogde doel beter zou kunnen worden benaderd.

Om een gedegen inzicht in de causaliteit te krijgen moet een grondige studie van de geschiedenis van de kwakzalverij en haar, al dan niet, of onjuiste, bestrijding, worden ondernemen. Tot dusverre is dit in feite alleen geschied door de Vereniging tegen de Kwakzalverij. Zij is daarbij tot de slotsom gekomen, dat een groot aantal oorzaken hebben geleid tot het optreden van de chaotische verwarring.

Tal van instanties en afzonderlijke personen moeten hieraan door hun nalatigheid, hun bepaalde activiteiten resp. hun onjuiste inzichten, schuldig worden geacht, en wel: de Overheid en haar ambtelijk apparaat, de politie, de justitie, vele artsen en juristen, de verenigingen van onbevoegden en hun pleitbezorgers, bepaalde wetenschap-vertegenwoordigers, afzonderlijke wetsovertreders, publiciteits-media en tenslotte het grote publiek.

Onze motivering inzake de verantwoordelijkheid en de mate hiervan, zal — van al deze groeperingen afzonderlijk — in komende publicaties — door feitenmateriaal gestaafd — worden geopenbaard.

II

Prof. Mr. De Vreeze deelde vervolgens mede, dat het voorstel van zijn Staatscommissie behelst, „een zekere vrijheid te geven aan mensen om hulp te zoeken bij onbevoegden”.

OP DIT PUNT gaat deze commissie — zonder nadere motivering — verder dan haar voorgangers: de interdepartementale commissie-Muntendam en de Staatscommissie-Peters.

Na enige aarzeling debiteert Prof. Mr. De Vreeze: „We **proberen** (vet door ondergetekende) de grenzen duidelijk vast

te stellen”, maar daarna vermant hij zich door positief aan te kondigen: „Die grenzen worden **duidelijk vastgesteld**” (vet door ondergetekende.) Hoe deze zekerheid zal kunnen worden bereikt wordt echter niet uit de doeken gedaan.

Handhaving van een alles-omvattend verbod en controle op een zodanige wettelijke regeling is véél doeltreffender door te voeren dan die op meerdere, niet vlijmscherp te omschrijven, terrein-afbakeningen. Daar het eerste al op een daverend fiasco is uitgelopen moet men zich afvragen op welke wijze de — door de Staatscommissie-De Vreeze voorgestane — methodiek het wel zal kunnen redden.

III

Prof. Mr. De Vreeze stelt: „Als de onbevoegde komt op het gebied van — zeg — heekunde, van verloskunde of van tandheekkunde, dan is hij zonder méér strafbaar, ook al veroorzaakt hij geen schade”.

NAAR DE MENING van de Vereniging tegen de Kwakzalverij is dit tegenover een — wet-overtredende — onbevoegde niet alleen onredelijk, maar zelfs onzedelijk. Van laatstgenoemde — volkomen in staat te beoordelen of hij de huidige wettelijke bepalingen overtreedt — kan en mag niet worden geëist te beseffen zijn „bevoegdheid” te buiten te zijn gegaan als de nieuwe bepalingen zouden gelden. Hij toch is — qualitate qua — **niet in staat** zelfs de meest eenvoudige diagnose te stellen en kan derhalve niet beoordelen op welk terrein van de gezondheidszorg hij zijn — placebo-achtige — capriolen uitsrekt. Haast nog minder of door zijn optreden niet — of niet meer — op tijd een doeltreffende geneeskundige ingreep zijn „klant” nog zou hebben kunnen redden.

IV

ONDERGETEKENDE BEGON ZIJN commentaar op de gang van zaken met ern-

VERVOLG OP BLZ. 12

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeienis is KWAKZALVERIJ

BLZ. 11

VERVOLG VAN BLZ. 11

stig bezwaar te maken tegen het feit, dat de Overheid **doelbewust** de Vereniging tegen de Kwakzalverij heeft geweerd bij **elke**, voor de volksgezondheid zo zeer belangrijke, bespreking ter sanering van de ontstane chaos.

Hij wees erop, dat destijds (1965) de — politieke — topfunctionaris van de afdeling Volksgezondheid, die deze beslissing nam, Dr. A. J. H. Bartels, géén medicus was, maar een econoom. Van deze hoge ambtenaar kan — uithoofde van zijn wetenschappelijke voorgeschiedenis — géén deskundig inzicht worden verwacht in louter medische aangelegenheden. Zijn beslissing kan derhalve niet op — gefundeerd — medische gronden zijn gegrond, maar moet op een economisch-politieke basis zijn geschoeid.

Deze ondergrond onderstreept hij tè klemmender door er geen been in te zien voor de commissie-Peters wèl een paar vertegenwoordigers van — wet-overtredende — organisaties aan te wijzen.

Enfin, dat is genoemde commissie dan ook wèl aan de weet gekomen!!

V

HET GEMIS AAN inspraak van de Vereniging tegen de Kwakzalverij is uit een oogpunt van welbegrepen gezondheidszorg eens te meer gevaarlijk gebleken omdat hij de huidige titelbescherming — door afwezig zijn van een juiste wettelijke formulering — bij het publiek een onjuiste indruk van de deskundigheid van academisch gevormde personen wordt gewekt. Daardoor krijgt dit publiek een volkomen foutief beeld van de waarde van beweringen van deze academici. Bij het voeren toch van hun wetenschappelijke graad van DOCTOR (in de wat?) is het wettelijk **niet verplicht** tevens de faculteit te vermelden, waarbij deze titulatuur met succes werd behaald.

Als nu een top-functionaris van Volksgezondheid ambtshalve een redevoering houdt, menen — ter zake niet kundige — leken-toehoorders te worden toegesproken door een medicus. Dit kán tot heel verkeerde conclusies bij deze luisteraars leiden.

Bedenklijker wordt het al wanneer een hoogleraar (en zeker als die een niet-medische Doctor-titel mag dragen) met een onbevoegde de hort op gaat om de geneeskundige kwaliteiten van zijn pupil (een wet-overtredende paragnost) aan den volke kond te doen.

Funest moet het zelfs worden geacht als — zonder wettelijke dekman — onbevoegden bij hun overtredingen tevens gebruik maken van een — veelal aangekochte — nietswaardige wetenschappelijke titel.

Dit laatste komt meerdere malen voor zonder dat de verantwoordelijke autoriteiten hiertegen wettelijk zijn opgetreden. Op al deze — voor het inzicht in een goede gezondheidszorg zeer nadelige — werkelijkheden zal in volgende artikelen — met naam en toenaam — dieper worden ingegaan.

VI

OP ONS BEZWAAR, dat ook de Staatscommissie-De Vreeze géén aanleiding heeft kunnen vinden de Vereniging tegen de Kwakzalverij te vragen om welke **redenen** zij zo positief is gekant tegen het verlenen van welke bevoegdheid aan welke kwakzalver dan ook, moet de reactie van Prof. Mr. De Vreeze wel als zéér zwak aandoen.

Hij verontschuldigt in eerste instantie zijn Staatscommissie in dit opzicht door de ontwijkende opmerking: „Wij hebben onszelf niet samengesteld”. Maar daarover ging ons bezwaar niet. Wèl echter tegen het feit, dat deze Staatscommissie Medische Beroepsuitoefening heeft nagelaten **uit zichzelf** de moed op te brengen bij de Vereniging te informeren naar de **redenen** van haar pertinente afwijzing.

Bij zijn beantwoording van dit onderdeel trapt Prof. Mr. De Vreeze open deuren in als hij reageert met de opmerking: „... maar wij menen toch wel te weten waar die Vereniging tegen vecht”.

Dank je de drommel: dát weet de hele wereld wel.

Maar ook daarover gaat het niet. Het gaat om het **inzicht** inzake de diepere **motiveringen** bij deze wets-overtredingen. De redenen, die de Vereniging tegen de Kwakzalverij tot zijn standpunt in dezen hebben geleid, kent de commissie-De Vreeze — blijkens de verhandelingen hierover in haar rapport klaarblijkelijk in genen dele.

Dit laatste is het juist, dat ons heeft doen besluiten in ons Maandblad zo uitvoerig en duidelijk mogelijk nader in te gaan.

Naar onze mening klemmt dit tè meer omdat zovele officiële, resp. particuliere personaliteiten mitsgaders zo talloze publiciteits-media er steeds weer toe komen denigrerend over onze publicaties uit te weiden: „de Vereniging tegen de Kwakzalverij scheert alles over één kam”, dan wel onjuiste voorstelling van zaken te geven door: „deze Vereniging stelt alles zwart-wit”.

Zonder enige kennisneming van onze gegronde redenen tot deze stellingname worden ons dergelijke algemeenheden aangewreven. Men beseft niet, dat de Vereniging — als pressie-groep — gedwongen wordt — uit een welbegrepen belang van een zo optimaal mogelijke gezondheidszorg — de, te harer kennis gekomen,

„Wie de duivel in huis haalt”

ONGEMEEN FEL, noemt De Waarheid de reacties op het rapport van de staatscommissie-De Vreeze op een in Utrecht gehouden bijeenkomst van artsen, verpleegsters, apothekers en fysiotherapeuten. Gelijk bekend wil de staatscommissie dat er voor patiënten de mogelijkheid wordt geschapen om zich door anderen dan bevoegden te laten behandelen. Al zullen die onbevoegden zich dan niet bezig mogen houden met bepaalde medische verrichtingen als verloskunde, chirurgie, tandheelkunde etc.

Prof. dr. C. L. C. van Nieuwenhuizen, onder-voorzitter van het college van medische specialisten zei in dit verband 'niet erg gelukkig te zijn wanneer irrationele vormen van geneeskunde (magie) zouden worden getolereerd'. Hij wees op het gevaar wanneer de interne- en huisartsen geneeskunde zouden worden prijsgegeven aan niet-deskundigen. 'Wie de duivel in huis haalt raakt hem moeilijk weer kwijt', aldus prof. dr. Van Nieuwenhuizen.

Ook de voorzitter van het Ned. Genootschap voor fysiotherapie, de heer H. C. Boudri, sprak de vrees uit dat de voorgestelde wijzigingen met name voor de paramedische beroepen nadelige consequenties zullen hebben. Hij waarschuwde voor verarring.

Daling van het niveau van de beroepsuitoefening zal daarvan het gevolg zijn', aldus hr. Boudri.

Verboden vorken

IN NEDERLAND ZOU Uri Geller met zijn bijzondere krachten horloges weer aan het lopen hebben gebracht tijdens zijn optreden voor de televisie. Bij het tweede Duitse televisienet (ZDF) kwam een groot aantal eisen tot schadevergoeding binnen wegens het feit dat tijdens het optreden van de heer Geller op de beeldbuis in de kamers vorken werden verbogen en ander eetgerei schade opliep. Men ziet het: de telekinese staat voor niets! Het is echter de vraag of men op deze grond wel schade kan claimen, menen Duitse juristen. En de kans bestaat natuurlijk dat de vorken al verbogen wáren en slimmerikken nu proberen dat vergoed te krijgen.

gevaaren in scherpe bewoordingen te hekel en aan de kaak te stellen.

Onze conclusie inzake dit optreden van zoveel lieden van diverse pluimage luidt: Al dezen laten na — naast hun kennelijke gevoels- en geloofsoverwegingen — ook verstandelijke motiveringen mee te doen spelen. Met andere woorden: Zij overzien klaarblijkelijk de draagwijdte van hun, in dezen publiek gemaakte, meningen, die de Vereniging tegen de Kwakzalverij in een (minder serieus) daglicht stellen, niet.

A. P. N. de GROOT

Ook Eindhoven heeft nu zijn acupunctuurcentrum

(Van een medewerker)

OOK EINDHOVEN KAN nu kennis maken met de acupunctuur. De in Eindhoven geboren F. van Bekhoven heeft het eerste acupunctuurcentrum in zijn geboortestad gevestigd aan de Mauritsstraat. Met veel, in Hongkong verworven diploma's aan de muur, ervaring uit China en de Verenigde Staten, en een echtgenote-masseuse achter de hand, bedrijft hij in de Brabantse Lichtstad met stijgend succes acupunctuur.

Onder de kwalen die hij zegt te kunnen verhelpen zijn onder andere astma, aambeien en jicht. „Voor een eerste behandeling vraag ik vijf en twintig gulden, de verdere behandelingen kosten twintig gulden. Ik ben ervan overtuigd dat mijn centrum goed gaat lopen”, aldus verklaarde een optimistische heer Van Bekhoven een week na de opening van zijn „instituut”. En waarom? „De belangstelling voor de acupunctuur neemt de laatste tijd in het westen sterk toe. De meeste artsen staan er niet afwijzend tegenover”, beweert hij.

Heel „lichtvoetig”

DE HEER VAN BEKHOVEN heeft als ervaring dat „mensen die na een behandeling de deur uitgaan, vaak het idee hebben dat ze heel lichtvoetig zijn. Dan is door de behandeling hun lichaamsenergie op peil gebracht. Eigenlijk is dat het normale peil van hun lichaamsenergie, maar door spanning en zorgen daalt dat”. De heer Van Bekhoven had zes jaar les op het „college” voor acupunctuur in Hongkong. Hij draagt er de diploma's van met zich als een kostbaar kleinood. Zijn vrouw is een gediplomeerd masseuse. „Soms masseert zij een verkrampde spier, voordat ik de naald geef. Het is belangrijk dat een patiënt zo rustig en ontspannen mogelijk is. In China, wordt acupunctuur toegepast in ziekenhuizen en maken artsen er gebruik van. In Australië, waar ik jarenlang een praktijk had, verwijzen artsen hun patiënten naar ons als er, bijvoorbeeld na jaren, nog geen resultaat was. Dat kon daar via het ziekenfonds. Dat wil ik hier ook bereiken”.

Met „één uitbalanceren”

DE HEER VAN BEKHOVEN weet heel wat te vertellen over zijn patiënten: „Ze vergeten vaak heel wat dingen te zeggen tegen hun dokter. Maar een ziekte van jarenlang geleden kan ook van belang zijn voor het evenwicht in het lichaam. Bij de acupunctuur hoeft mijn patiënt niets te zeggen. Via de ogen kan ik ziekten van jaren terugvinden. De lijnen in de iris zijn

GRAFSCHRIFT OP EEN QUACKSALVER

DE KWAKZALVER, we weten het van het schilderij van Jan Steen, maakte in vroeger eeuwen kermisachtige vertoningen bij het trekken van tanden of kiezen. De geleerde Anna Maria Schuurman, die zich bij de Labadisten te Wieuwerd in Friesland aansloot in de tweede helft van de 17e eeuw had overigens een uit been gesneden kunstgebit — zover was men toen toch al. Aan het einde van die zelfde eeuw verzamelde de veelzijdige Amsterdamse dichter en boekverkoper Hieronymus Sweerts opschriften, die hij onder de schuilnaam van Jeroen Jeroense uitgaf in een omvangrijk boek „Koddige en ernstige opschriften”. Daarin wordt ook de „Quacksalver” niet vergeten.

Graf-Schrift op een Quacksalver

Die hier te stinken leid, wist raad voor tand' en kiezen
Hy maakte op de maat een wonderlijken swier;
Nu leid den armen hals op eene plaats alhier,
Daar hy syn tanden wel mocht t'eenemaal verliezen.

recht, maar door ziekten of aangeboren zwakheden verkleuren of vervagen ze.

Soms los je daarna met één behandeling, één uitbalanceren, tien verschillende kwalen op. Meestal zijn drie tot vijf behandelingen genoeg. De eerste keer duurt een behandeling mét de diagnose, ongeveer een uur. De volgende behandelingen vragen twintig minuten tot een half uur”.

De eerste acupuncturist in Eindhoven geeft er in ieder geval blijk van een aantal elementen uit de kwakzalverij goed uit zijn hoofd te hebben geleerd. Met name de iriscopie is hem niet vreemd. De iriscopie waarover ons blad in juli en augustus van 1973 een uitvoerige studie van voorzitter dokter De Groot publiceerde. In diezelfde nummers besteedden wij ook aandacht aan enkele Nederlandse facetten van de acupunctuur.

Ben Hoekendijk: Ik ben geen gebedsgenezer

IN ONS DECEMBERNUMMER vermeldde wij de jeugddemonstratie met ongeveer 10.000 jongelui „One Way Day” en de aktie van Ben Hoekendijk tegen occultisme. Wij noemden de heer Hoekendijk „gebedsgenezer”. Daartegen maakte de heer Hoekendijk bezwaar. „Hebt u wel begrepen, dat ondergetekende, Ben Hoekendijk, leider van genoemde activiteiten een andere is dan meerdere Hoekendijken, die ook in de publiciteit staan?”

„Wij geloven inderdaad”, vervolgt de heer Ben Hoekendijk, „dat God bij machte is zieken te genezen. Mijn boek „Genezing in de verzoening” legt duidelijk verband tussen de redding van iemands ziel en de gevolgen die dat voor zijn hele wezen heeft.

Maar ook Paul Tournier in Radicale Therapie legt dat verband. Zou u hem gebedsgenezer noemen? Trouwens, de hele medische wereld is de laatste tijd veel meer overgegaan tot het bestuderen van de achtergronden der ziekten”, besluit de heer Ben Hoekendijk zijn brief.

Dr G. ZORAB:

Tenhaeff heeft zich een eigen fantasiewereld opgebouwd

DR. G. ZORAB HEEFT in het Vaderland de heer Johnson de bekwaamste candidaat genoemd voor het professoraat in de parapsychologie aan de Universiteit van Utrecht.

„Dat hij de moderne onderzoeksmethodes (zoals deze gedurende de laatste dertig jaren algemeen in de wetenschappelijke parapsychologie worden toegepast) tot in de puntjes beheerst staat buiten kijf”, aldus de heer Zorab.

En dan verder: „Indien iemand zou verklaren, dat Johnson „wetenschappelijk onbekwaam is” gelijk prof. Tenhaeff onlangs op verbolgen toon uitriep, dan zou hij zich daarmee het meest duidelijke brevet van onkunde uitreiken, dat men zich wensen kan. Hetzelfde geldt”, vervolgt dr. Zorab, „voor Tenhaeffs bewering, dat Johnson alleen maar 'enkele onbenullige artikelen' publiceerde.

„Tot slot moet ik tot mijn spijt opmerken dat de diverse uitlatingen van Tenhaeff in verband met Johnsons benoeming van zulk een ziekelijke zelfoverschatting blijk geven, dat iedere insider bij het lezen van die uitspraken slechts meewarig het hoofd kan schudden. Het valt op, dat daarbij Wahrheit und Dichtung zelden scherp worden gescheiden, zodat de indruk wordt gevestigd, dat Tenhaeff zich een eigen fantasiewereld heeft opgebouwd”.

*Gedenkt
ons archief!*

Heksenvuurtje in een leeg huis

IN EEN LEEGSTAAND huis in de Londense wijk Highgate zijn twee mannen betrapt, die naakt een soort heksceremonie uitvoerden rondom een vuurtje, dat ze in de achterkamer stookten. Het tweetal zal terecht moeten staan, wegens poging tot brandstichting. Het huis stond al enige tijd leeg, de meeste vensters waren er al uit.

Het houtvuur was aangelegd op de vloer, nadat er zilverpapier op was gelegd. Dit belette echter niet dat het linoleum verbrandde en de vloer geschroeid werd. De brandweer moest er aan te pas komen om het vuur te blussen. Een van de naakte mannen, David Robert Farrant, 33 jaar oud, noemt zich een vooraanstaande Britse blanke heks en is voorzitter van de British Occult Society, die in Highgate is gevestigd. De ander was een 20-jarige man met de voor een heks merkwaardige naam John Pope (Paus) uit Barnet bij Londen. Hij beweerde dat men het vuur had aangestoken omdat het koud was.

Roken, verplegen

„EEN SIGARET is een geweer met twee lopen: de rook ervan bevat zowel kankerverwekkende bestanddelen als stoffen, die van nadelige invloed zijn op hart en bloedvaten”. Aldus begint dr. L. Meinsma zijn bijna 120 pagina's grote boekje „Roken en risico's”, dat onlangs uitkwam bij de Uitgeversmaatschappij De Tijdstroom te Lochem, uitgeefster van veel literatuur op het gebied van de gezondheidszorg. Het boekje kost een rijksdaalder, evenals het in dezelfde vorm uitgevoerde boekje over de verpleging ten tijde van Florence Nightingale en van later dagen. Anders dan in de dagen van „the lady with the lamp”, zoals Florence Nightingale werd genoemd, heeft de hedendaagse verpleegkundige te maken met een groot instrumentarium, uiterst kostbaar vaak, ingewikkeld veelal — en met de mens... Goed om dat alles nog eens te lezen: Benita Isphording „Florence Nightingale en de verpleging van toen tot nu”.

ADVERTEERDERS BEWEERDEN DOLLE DINGEN

Zweedse ombudsman gelooft niet in vermageringsriem

SVEN HEURGREN, de Zweedse consumenten-ombudsman heeft onlangs op een bijeenkomst een aantal voorbeelden gegeven van advertenties, die hij niet heeft willen aanvaarden. Zo kon hij niet accoord gaan met een advertentie voor een zeep, die de gebruiker tien jaar jonger zou maken. Dat is niet te bewijzen, vond Heurgren.

Een vermageringsriem, waarmee men in een week tijds rondom het middel tien centimeter slanker zou kunnen worden, verwees Heurgren al evenzeer naar de artikelen, waarvoor niet mag worden geadverteerd. Maar er waren nog meer adverteerders, die dolle dingen beweerden. Zoals over de anti-statische strookjes, die sommigen onder hun auto's hebben hangen.

Het is natuurlijk baarljke nonsens, dat zo'n afhankelijk strookje een middel tegen wagenziekte zou zijn. Trouwens, die dingen raken er uit volgens de ombudsman van de Zweedse consumenten. Een jaar of wat geleden zag men er erg veel in Zweden — nu minder omdat het publiek het geloof erin heeft verloren. Dank zij mijn actie, aldus de ombudsman.

Het bureau van deze ombudsman van consumenten telt 25 medewerkers en het ontving in 1973 4000 klachten. Tweederde daarvan is afkomstig van particulieren, weet Adformatie te melden.

Dappere Kees trok een kies

„IK BORST VAN de pijn, al twee dage en as Kees me niet helpe kan gaen ik me vanaevend nog verzoipe in het tweede gat bij 't Badhois”. Dat zegt een figuur genaamd De Pumper in een Zandvoorts toneelstuk, Dappere Kees, geschreven door de heer J. A. Steen, voorzitter van de Zandvoortse folklovereiniging „De Wurf”. Kees Tops van Haarlems Dagblad kreeg er volledige uitleg over van de heer Steen en wij ontlenden daaraan het een en ander. Want onbevoegd was Dappere Kees wel!

Het stuk gaat, vertelt de heer Steen over „De Pumper”. Dat was vroeger in Zandvoort de man, die de tonnetjes uit het tijdperk dat er geen riolering was, ophaalde. Hij ging met een kar langs de huizen en leegde de tonnen in het duin. In het door de heer Steen geschreven stuk heeft deze Pumper een laaiende kiespijn. Tandartsen had je toen nog niet, de huisarts vond men te duur en dus komt hij bij „Dappere Kees terecht”.

„Dappere Kees was een caféhouder, die zo werd genoemd omdat hij altijd mensen van hun kiespijn afhield. Maar nou komt het, dat deed hij met een nijptang! Haha! Het slachtoffer werd volgegoten met jenever en vastgehouden door twee potige kerels en dan rukte Dappere Kees de kies er uit. Dat gebeurde ook bij De Pumper, maar die begint vreselyk te brullen. Wat is nou het geval? Dappere Kees heeft zijn tong te pakken! Haha!”

Dat Haha is van toneelschrijver J. A. Steen zal men begrijpen.

UW CONTRIBUTIE

over 1974 ziet de penningmeester nu graag snel tegemoet. De vereniging kon dit jaar de contributie nog op het oude peil van f 10,— handhaven, maar een vrijwillige verhoging zal zeer op prijs worden gesteld, want alle kosten stijgen snel.

Postgiro 32237, Amsterdam. Gemeentegiro K 1672.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; P. H. A. Poll, **Dierenarts** te Zelst; Mr. J. D. van den Berg, **Vice-President Arrondissements-Rechtbank** te Arnhem; J. E. Buiter, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te Hilversum; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam; Adviserend bestuurslid: Dr. S. Lelie, **Geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid** in Zeeland, Middelburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjestraat 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjestraat 6, Hilversum